

FARNÍ ZPRAVODAJ

MORAVANY, ŽELEŠICE

červenec — září 2025

Číslo 37

Uvnitř najdete: *Z farnosti, pro děti, z biskupství...*

Milí farníci,

NASLOUCHÁNÍ JE VÍCE NEŽ MLČENÍ

Ve vztahu k druhým je to projev lásky a respektu. Nejde o to hned odpovídat. Možná, že odpověď dokonce není potřeba a druhý nás ani o názor nežádá. Naslouchání léčí.

Naslouchání Bohu je předpokladem pro duchovní život. Pokud si diktuji podmínky sám, dávám tím Bohu najevo, že ho nepotřebuji nebo jen, když se mi to hodí. V Písmu je více míst o tom, že Bůh je jemný, tichý. „Mluv Pane, tvůj služebník naslouchá.“ (1Sam 3,10) To je postoj učedníka, který chce zrát. Sobotní tichá adorace v přítmí našeho kostela, je výbornou cestou!

Naslouchám sobě? Dokáži rozlišovat, co je skutečně můj hlas? Jak poznat Ducha Svatého v mém srdci od hlasu strachu, pokušení, neklidu? Dobrý duch povzbuzuje, přináší vnitřní pokoj, nevede k sobectví ani osamělosti. Naslouchajte. Možná uslyšíte více, než čekáte. Nezapomínám na modlitbu za Vás.

(o. Vojtěch)

Hospodářské okénko

Milá farní rodino,

je radostné, že letošní farní opravy a investice se úspěšně chýlí ke konci. Dovolte mi, abych vám připomenul co jsme zvládli:

varhany 96,4 tis.

okna a výmalba kůru, oprava prasklin 101,8 tis.

sanace zdi kostela 80,9 tis.

chodník na faře 50 tis.

nové desky u kropenek, výmalba 7,5 tis.

oprava vstupní brány u kostela
(předpokládaných 41 tis. vybráno)

Zkrášlení okolí kostela

Obnova farní zahrady, květiny

Vaše finanční dary a pomoc obce a také pracovní nasazení mnohých z vás, nám umožnily uhradit všechny faktury a připravit se na dokončení brány. Upřímně Pán Bůh zaplať!

(o. Vojtěch)

Co se dělo, děje a bude dít (nejen ve farnosti):

Pouť modliteb matek k otci Mariuszovi do Jimramova

Konečně se to podařilo a naše skupinka *Modliteb matek* se vydala do Jimramova za otcem Mariuszem, který před dvěma lety odešel z naší farnosti právě na Vysočinu. V sobotu ráno jsme vyrazily z Moravan auty a po příjezdu a ubytování na faře nás čekala mše svatá v kostele Narození Panny Marie, které se spolu s námi zúčastnili i někteří místní farníci. Po mši a malé svačině jsme se vydali na výlet do krásného okolí Jimramova. Trasa vedla příjemným lesem a byla protkána zastaveními k modlitbě i chvílemi odpočinku a občerstvení. Večer jsme ještě navštívili nedaleké historické město Poličku, které nás okouzlo svou atmosférou.

Nedělní ráno jsme začali mší svatou a společnou snídání na zahradě fary. Poté se část z nás vydala domů a druhá půlka ještě využila část neděle k další prohlídce okolí. Celý víkend byl pro nás velkým obohacením, a to jak duchovním, tak přátelským i velmi radostným. Už teď se těšíme, že zase za rok podnikneme něco podobného.

(za naši skupinu Modlitby matek Lucie Kaňovská)

Ministrantský výlet do Prachatic

Tento rok jsme spolu s většinou ministrantů a s otcem Vojtěchem vyrazili na Šumavu. Bylo to ke konci prázdnin, takže pro spoustu z nás to byla poslední příležitost si je ještě užít. Ubytování jsme byli v Prachaticích u milých sester Boromejek, které nám i ukázali, jak to chodí v jejich hospicu. Každý den se vyrazilo na nějakou túru a i když jsme občas museli přehodnotit plány, tak jsme navštívili velmi pěkná místa v čele s Bazilikou v Třebíči, Boubínem či německým Pasovem. Výlet se završil účastí na mši svaté v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše a následnou procházkou po městě. Po celou dobu nás provázeli, kromě otce Vojtěcha i naši řidiči Petr Koutný a Martin Marcinčák.

Celkově jsme spolu strávili krásné čtyři dny a myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že nikdo z nás nelitoval toho, že jel.

(Lukáš Kulhánek)

Farní tábor aneb týden plný dobrodružství

Letos v srpnu jsme společně prožili nádherný týden v srdci přírody – plný her v lese, večerních táboráků a smíchu s přáteli. Farní tábor se konal na faře v Bedřichově pod vedením Šimona Jedličky a Kryštofa Lhoteckého, kterým patří naše velké poděkování.

Celým táborem nás provázelo téma Westernu. Ocitli jsme se ve světě kovbojů a odvážných hrdinů, kde jsme pátrali po nebezpečném padouchovi Black Jackovi a snažili se vysvobodit zajatého šerifa. Nechyběly ani napínavé hry, odpočinkový den na koupališti v nedalekých Lysicích, spousta výborného jídla (moc díky skvělým kuchařkám Hance Burianové a Míši Svobodové) a nesčetné chvíle plné radosti a sdílení.

Domů jsme si odvezli nejen krásné zážitky, ale také nová přátelství a vzpomínky, které nám zůstanou ještě dlouho.

Za celý tým vedoucích srdečně děkuji všem účastníkům a také všem, kteří se jakkoli podíleli na přípravě a průběhu tábora. Děkuji i otci Vojtěchovi za jeho návštěvy tábora.

(za přípravný tým tábora Markéta Kaňovská)

Putování poutní stezkou Via Francigena

První záznamy o Via Francigena se datují do 7. a 8. století našeho letopočtu, kdy se takto popisuje hlavní poutní a obchodní cesta do Říma ze severního směru. Na sklonku desátého století ji podrobně popsal Sigeric, arcibiskup z Canterbury, který se po ní vracel z Říma poté, co zde obdržel od papeže Jana XV. své pallium. Trasa má přibližně 2000 km a prochází Anglií, Francií, Švýcarskem a Itálií. Italská část měří přibližně 1000 km a vede od Aosty přes města Pavia, Parma, Lucca, Siena až do Říma.

Při promýšlení, kam se vydáme u příležitosti našeho 20. výročí svatby, jsme nejprve mysleli na úplně jiné kouty světa. Postupně jsme ale (nejspíše s Boží pomocí ☺) dospěli k úvahám o poutních cestách a když jsme narazili na Via Francigena a její cca 130 km úsek Toskánskem, věděli jsme, že to je náš letošní cíl. Cestovali jsme z Brna přes Vídeň nočním vlakem do Florencie a následně do Luccy, odkud jsme vyráželi. Do Luccy jsme dorazili v podvečer 13. září, právě v den, kdy se zde koná jedna z nejdůležitějších slavností v Toskánsku, „Luminara di Santa Croce“. Je věnována uctění

„Volto Santo“ (Svaté Tváře) – posvátného dřevěného krucifixu uchovávaného v katedrále San Martino. Podle legendy pochází z doby Kristovy a do Luccy se dostal z Jeruzaléma už v raném středověku. Večer 13. září se každoročně koná velké procesí městem, při kterém se nesou relikvie Volto Santo. Ulice historického centra jsou osvětlené tisíci svíček (luminarií) – odtud název Luminara. Celé město je bez elektrického světla, září jen svíčky, lampy a pochodně a atmosféra je velmi působivá. Druhý den, 14. září, se slaví Svátek Povýšení svatého Kříže, který na slavnost navazuje. Že jsme (a to opravdu náhodou – i když víme, jak to s těmi Božími náhodami je 😊) mohli zažít tuto slavnost, dosud bereme jako velké požehnání naší cesty.

V dalších dnech jsme pokračovali pěšky nádhernou toskánskou krajinou přes kouzelná městečka jako jsou San Gimignano či Monteriggioni. Celkem jsme putovali pěšky 5 zářijových dní, měli štěstí na krásné počasí, milé poutníky a nepočet zajímavých míst a zážitků. Do cíle a následně zpět do Moravan jsme si nicméně přinesli naplnění prožitkem společné poutě, na které jsme po celou dobu vnímali a věřili, že s sebou máme doprovod 😊.

(Kaňovští)

Medjugorje

Ve letním čase, kdy naše děti z farnosti odjely na farní tábor jsme spolu s Liborem odjeli do Medjugorje.

Po příjezdu jsme se připojili k cestovní kanceláři, která se specializuje na pořádání duchovních poutí na toto Mariánské místo. Jejich program nás velmi zaujal. Nejen, že jsme mohli s nimi absolvovat jejich program, ale také i to, že nás okamžitě přijali do jejich společenství.

Něco málo o této CK: - tuto křesťanskou cestovní kancelář vede paní Mgr. Barbora Němčáková. S několika dalšími lidmi založila spolek „Centrum Medjugorje“ roku 2022. Jehož posláním je právě šíření medjugorského poselství a Mariánské úcty v naší zemi. A až poté tato CK s názvem „Zajed' na hlubinu“.

Celý program je pouze nabídka, kterou poutník může ve svobodě využít či nikoli. A my jsme ji naplno využili a nelitovali jsme ani jediného okamžiku v tomto nádherném společenství.

Náš program byl velmi nabitý a pestrý.

Navštívili jsme komunitu Cenacolo, kde jsme si vyslechli nádherné svědectví jednoho bývalého narkomana.

Cenacolo je komunita ztracených, nešťastných a zklamaných mladých lidí, kteří propadli drogám, alkoholu či jiným závislostem. Zakladatelkou komunity je italská řeholní sestra Elvíra Petrozzi, která mladým lidem ukázala sílu Boží lásky, Božího milosrdenství a cestu ze tmy do světla.

Každodenní život komunity Cenacolo je postaveno na třech základních pilířích: modlitbě, práci a přátelství. Komunita není léčbou, ale školou života. Pobyt v komunitě je zcela dobrovolný a bezplatný. Domy této komunity se nachází v mnoha zemích, v ČR zatím tento dům zatím není.

Dalším bodem programu bylo svědectví v Majčinom selu. Majčino selo, je vesnice pro opuštěné děti. Tato vesnička byla vybudována v březnu roku 1999 z iniciativy P. Slavka Barbariče pro děti, které přišly o rodiče během války roku 1991-1995 či pro rodiny postižené chudobou. Jejich péči svěřil františkánským školským sestrám, které se dodnes podílejí na práci a vzdělávání dětí. Mateřská vesnice vznikla a žije dál s pomocí provincie Nanebevzetí Panny Marie. Nyní je to humanitární sdružení, které pečuje o chudé, seniory, nemocné, děti, rodiny s mnoha dětmi, pomáhá

náboženským a sociálním institucím a také katolickým misiím v chudých zemích.

Jedno s dalších nádherných svědectví jsme si vyslechli od Gorana a jeho ženy Katky přímo v jejich domě. Příběh Gorana je velmi známý, možná jste ho už také slyšeli. Ve svém rozhovoru popisuje svoji cestu k Bohu i k rodině. Toto svědectví je možné si i dohledat na Youtube.

Jedním z bodem programu bylo další svědectví a to tentokrát od Patrika a Nancy. I tato návštěva byla něčím výjimečná. Patrik a Nancy jsou kanadský manželský pár, který žije v Medjugorji mnoho let. Po svém obrácení Patrik neměl žádné pochybnosti a chtěl mít za sousedku Matku Boží Pannu Marii, která mu zachránila život i manželství a rozdávala krásu a radost všude kolem. V Medjugorji, nedaleko vrcholu Zjevení, zvláštním způsobem vyniká „hrad“, protože připomíná středověké kamenné sídlo. Tento hrad postavili tito kanadští manželé, kteří se rozhodli přestěhovat do Medjugorje. Zanechali po sobě kariéru v prosperující právnické firmě (Nancy) a ohromující výdělky z prodeje luxusních automobilů u jednoho z největších prodejců (Patrik). I toto nádherné svědectví lze vyslechnout na Youtube. Jedna věta mi tak moc utkvěla v mysli od Patrika, když vyprávěl svůj příběh: „Jednou za mnou přišel můj syn a ptal se mě, otče, co je to Bůh a já jsem vytáhl z peněženky bankovku a řekl, synu toto je všechno, toto je pro mě Bůh.“ Takto Patrik vnímal svět kolem sebe před svým obrácením. Nyní Patrik s Nancy svůj „hrad“ nabízí k pobytu kněžím, kteří přijedou do Medjugorje.

Dalším bodem byl výstup na kopec Podbrdo, místo zjevení Panny Marie a výstup na kopec Križevac. Na Križevacu se nachází pomník P. Slavka Barbariče, který zemřel při sestupování z tohoto kopce.

Dále jsme navštívili Modrý kříž, sochu Zmrtvýchvstalého Krista, hrob P. Slavka Barbariče, mozaikové obrazy tajemství růžence světla atd...

Nesmím zapomenout na hlavní místo Medjugorje a to na kostel sv. Jakuba. Za kostelem na velkém prostranství jsou nádherné a nezapomenutelné eucharistické adorace. Kolem tohoto kostela se nachází několik zpovědnic. Z jedné strany chorvatské a z druhé strany pro všechny ostatní národy. Toto místo se označuje „zpovědnice světa“.

A co jsme si z Medjugorje odnesli my?

Vyslyšet Pannu Marii, která mluví v poselstvích o 5 kamenech a PROSÍ o: modlitbu růžence, půst, čtení písma svatého, pravidelně přistupovat k svátosti smíření a přijímat eucharistii.

A na závěr? Už teď se těšíme na další návštěvu tohoto poutního místa. Medjugorje je to místo, kde mě chce Hospodin mít ...

(Marta Tučková a Libor Tuček)

Místo, které stojí za to navštívit

Chtěla bych se s vámi podělit o příběh jednoho výjimečného místa. Nachází se v malebné vesničce Krasová v Moravském krasu. Není zde kostel, a tak se manželé Kejnovští rozhodli postavit kapličku. Hledali vhodné místo a nakonec pro stavbu svatostánku vybrali svou vlastní zahradu. Kaplička je postavena z 62 trámů unikátní sibiřské borovice, velikosti 4x5 metrů a na stavbě se podílel sám pan Kejnovský se svými přáteli. Dokončena byla v červenci roku 2018 a byla vysvěcena brněnským biskupem Pavlem Konzbulem, který kapličce věnoval zvon. Kaplička je zasvěcena sv. Klimentu Ochridskému, který byl žák Cyrila a Metoděje. Kejnovští chtěli sv. Klimenta uctít a podpořit celou cyrilometodějskou tradici, kdy se inspirovali kapličkou sv. Jiří v norském Neidenu. Korunou stavby je živá zelená střecha tvořená koberci několika druhů rozhodníků.

Kaplička vás okouzlí i vevnitř, nejen vůní dřeva. Na první pohled vás zaujme „šišatý“ oltář, představuje molekulu DNA, kterou manželé Kejnovští jako genetici zkoumají. Každá z osmi trámů oltáře má tloušťku deset centimetrů, což symbolizuje 80 let, jako průměrná délka lidského života. „Když uvnitř rozjímáte, podívejte se, kde v tom svém životě právě jste“ říká Eduard Kejnovský. Na stěnách jsou ikony, křížová cesta, různé šifry, krásná barevná vitrážová okénka, která připomínají čtyři roční období, kdy všechny detaily mají svůj význam.

V kapličce se několikrát do roka koná mše svatá. Známostou tradicí se už stala mše, kterou celebruje známý kněz Marek Orko Vácha, dlouholetý přítel majitelů. Proběhly tu dvoje křtiny, a dokonce i svatba. Kaplička láká k modlitbě a tichému rozjímání. Navštěvují ji kolemjdoucí, poutníci, cyklisté a někteří se sem vydají cíleně.

K návštěvě doporučuji spíše víkend, protože není volně přístupná. Kaplička je na zahradě rodinného domu manželů, jak jsem psala v úvodu. Manželé Kejnovští jsou velmi milí srdeční lidé a každého návštěvníka s láskou přijmou. Pan Kejnovský s nadšením povídá celý příběh kapličky a vysvětluje všechny symboly. Kaplička má velmi osobité kouzlo, které člověk musí zažít.

Eduard Kejnovský je také autor knih, které budou více představeny ve Čtenářském okénku tohoto Farního zpravodaje.

(Hana Burianová)

Děti z farnosti na Vysočině

Na začátku prázdnin jsme jeli na chalupu paní Chytkové na Vysočinu. Když píšu „jsme“, myslím tím 11 děcek ze želešické farnosti od 6 do 13 let. Strávili jsme tam tři dny. Tenhle výlet vymysleli naši rodiče s panem farářem Vojtěchem Librou a Aničkou Chytkovou, abychom se potkali taky někde jinde než v kostele na mši a nebo na faře na nábožku.

Na chaloupce jsme hráli hru, ve které každý z nás byl jeden izraelský kmen, například Ašer, Dan, Šimeón nebo Gad, a museli jsme se spojit a připravit se na boj s nepřátelskými Pelištejci. Ty představoval otec Vojtěch a auto obrněné pomalovanými kartony. Na boj jsme se chystali plněním spousty různých úkolů a her a nad Pelištejci jsme nakonec zvítězili díky prakům, které jsme si den předtím vyrobili.

Pobyt organizovala moje sestra Kristýnka se svým mužem Matyášem. Starší kámošky z farnosti, pan farář a Anička jim pomáhali. Pan farář pro nás měl každý den mši, a bylo to zajímavé tím, že se konala na takových neobvyklých místech jako u kapličky nebo prostě u stolu v chaloupce. Na Vysočině je moc hezky, ale stejně se mi nejvíc líbilo to, že jsem mohla být s kamarády.

(Eliška Vařeková)

Děti v červenci pomáhaly králi Saulovi jednat s Izraelskými patriarchy. Situace nebyla snadná. Amónovci napadený Jábeš žádá svůj národ o ochranu, ale jednotlivé kmeny mají své vlastní zájmy. Jednota není zadarmo. Zoufalý Saul má jediné štěstí. Nezištní diplomaté z dvanácti rodů vyrážejí do kraje a zdánlivě neřešitelnou geopolitickou situaci pomalu rozpouštějí svou horlivostí a dobrým srdcem.

Děti se do her vrhaly s nadšením, do tvoření s trpělivostí. Krásně pěstovaly vztahy, k pravidlům společného soužití přistupovaly s úctou, ke společnému času s vděčností. Odvážně snášely déšť a námahu, citlivě obdivovaly krásu Vysočiny. A jejich radost nás nabíla netušenou energií. Myslím, že můžu říct jménem celého organizačního uskupení, že jsme si chaloupku s dětmi moc užili.

(Matyáš Lesník)

Pouť Misijního klubka

Pouť jsme plánovaly už od jara, účastníci postupně odpadali kvůli bacilům, a tak jsme vyrazily ve složení 2 maminky a 3 malé misionářky 😊. Za cíl jsme si zvolily poutní místo Křtiny. Cestu z Babic nad Svitavou jsme, jako na správné pouti, šly pěšky, krásnými lesy začínajícího Moravského krasu.

Potkaly jsme i jednu jeskyni. Prohlédly jsme si kostel Jména Panny Marie i jeho okolí, upoutaly nás hlavně děkovné a pamětní obrazy od poutníků, kteří sem v minulosti putovali. Po dobrém obědě v zámecké restauraci jsme se zastavily ve Výletní cukrárně a Retro Museu, kde jsme si daly sladkou tečku a prohlédly hračky a další retro věci z dob našeho dětství. Zpět jsme se vydaly zase pěšky a musím říct, že to byl krásně strávený den. Tak na jaře snad vymyslíme další pokračování a tentokrát nás bude určitě víc! 😊

(Lenka Ryšavá)

Střípek z prázdnin – Velehrad 2025

Každoročně se s manželem snažíme zúčastnit 5. července Národní poutě na Velehradě. Chápu argumenty těch, kteří tvrdí, že takové masové akce nemusejí, ale pro nás je to vždycky zážitek povzbudivý.

Cestou z parkoviště putují rodiny s dětmi, mladí i starší lidé, kolem projíždějí cyklisté a vládne sváteční atmosféra, kterou zbožná Morava „umí“. Před oltářem se shromažďují věřící před bohoslužbou. Je vám horko, ale když to vydrží krojovaní a senioři na rybářských židličích, tak vy taky. Důležitější je, že vidíte na oltář. Zazní fanfáry a z baziliky vychází zástup kněží a biskupů, kteří žehnají a usmívají se. Je pravděpodobné, že někde poblíž bude nějaký váš známý nebo povědomá tvář. Cítíte se součástí ne davu, ale společenství.

Letos mám ještě zážitek navíc. Areál kolem baziliky je velký a je možnost zajít ke zpovědi pod širým nebem. Rádi toho využíváme. Stoupla jsem si tedy do fronty. Kněz vyzpovídal pár kajčnicků přede mnou a zvedl se, že odchází na mši. No nic, tak tedy jiná fronta. Po pár minutách se situace opakovala. Rozhodla jsem se s touhle změnou svých plánů smířit. Dobře, zpověď bude až doma. Bohoslužbu chci stihnout už od začátku.

Při podávání sv. přijímání čekáme spolu s dalšími lidmi na okraji našeho sektoru. Jenže kněží kolem nás procházejí a krčí rameny. Hostie jim už došly. První, druhý, třetí, čtvrtý... Jak tohle přijmout? Takovou touhu po zpovědi a svatém přijímání jsem možná ještě nezažila. Díky za to. Přijmout Pána ve svatém přijímání je prostě dar.

(Pavla Machová)

Výlet dívčího spolča nejen na Říp...

O letních prázdninách, teď již tradičně, jsme se vydaly s otcem Vojtěchem na cestu po stopách českých dějin. V brzkých ranních hodinách 11. srpna jsme zaplnili všechna sedadla osobního auta a vyrazili na dlouhou cestu. První zastávka a naše hlavní destinace byla úchvatná hora Říp. Po dechberoucím výšlapu na nás očekávaný dechberoucí výhled, bohužel, nečekal. Porozhlédli jsme se tedy v rotundě svatého Jiří a díky virtuální realitě jsme se po Řípu prošli i se samotným Praotcem Čechem. Zasloužená odměna v podobě oběda, na nás čekala v litoměřickém

Biskupském pivovaru. Po krátké procházce centrem města jsme opět nasedli do auta a vyjeli směr Teplice. Teplice byly tak teplé, jak jejich název vypovídá, a proto osvěžení zmrzlinou přišlo vhod. Další ohromující zastávkou na naší cestě byl nádherný kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mostě. Avšak pravé kouzlo tohoto Božího chrámu nespočívá v jeho vnější kráse, nýbrž skrývá v jeho jedinečné minulosti. Kostel byl totiž v roce 1975 přesunut po kolejích o necelý kilometr, a tím byl zachráněn před demolicí kvůli těžbě uhlí. Po krátkém historickém okénku jsme se šli projít kolem Mosteckého jezera, kde jsme svlažením nechali odpočinout unaveným nohám. Cesta zpátky domů nám přinesla poslední překvapení. Zastavili jsme se v Poličanech v Klášteře sester trapistek, kde jsme se s nimi spojili ve večerní modlitbě.

Závěrem nás čekala krasojízda s otcem Vojtěchem až k našim domovům.

(Sofie Marcinčáková, Eva Kořenková)

Žehnání květin, bylin a darů přírody v Želešicích

Letošní slavnost Žehnání květin připadla na neděli 17. srpna. Slavnost proběhla tradičním způsobem, kdy v sobotu množství šikovných rukou připravilo bohatou květinovou výzdobu, v neděli dopoledne byla sloužena slavnostní mše svatá a sváteční odpoledne naplnil koncert skupiny Oboroh. Přesto každá z těchto obvyklých částí byla jistým způsobem odlišná od let minulých.

Květinová výzdoba byla přizpůsobena novému požadavku na omezení vzdušné vlhkosti kvůli ochraně nově opravených varhan. Jednalo se především o snížení počtu vazeb v zadní části kostela, ale také o úpravu ostatních vazeb tak, aby vyžadovaly menší množství vody při zálivce. Pro jistotu byly okolo varhan umístěny dva průmyslové vysoušeče, které pomohly stabilizovat relativní vlhkost na hodnotu 50-60 %. V přechozích letech obvyklé problémy s laděním a mechanikou varhan se neprojevyly, tudíž lze přijatá opatření považovat za úspěšná.

Další neobvyklou skutečností byla přítomnost čtyř kněží při slavení mše svaté. Pozvání na slavnost přijali a k našemu otci Vojtěchovi se připojili želešičtí rodáci, otcové Marek Pučálík a Pavel Hrabovský, a dále otec Vít Severa ze Syrovic. Za povšimnutí jistě stojí fakt, že oba želešičtí rodáci v

současné době vykonávají svou kněžskou službu v zahraničí. Pavel Hrabovský působí v italském městě Tarquinia poblíž Říma a Marek Pučalík má na starost farnost při kostele svatého Karla Boromejského ve Vídni. Homilie, ve které se Marek Pučalík ohlédl za svojí kněžskou kariérou, která jej dovedla až do Vídně, nenechala nikoho na pochybách, že u ambonu stojí muž mimořádných vědomostí a schopností.

V 15 h začal koncert folkrockové skupiny Oboroh, která se za 36 let své existence stala legendou v prostředí křesťanské hudby. Pamětníci si jistě vzpomenou, že Oboroh v Želešicích vystoupil při stejné příležitosti již před 14 lety. Dva zcela odlišné sólové hlasy – bas Slávka Klecandra i řezavý tenor Romana Dostála – přednesly jak písně staršího data, zejména zhudebněné žalmy, tak i novější tvorbu. Vystoupení Oborohu připomnělo, že krásné písně s přibývajícími léty nevadnou, ale zrají, a stále mají moc oslovit posluchače hloubkou svých textů a citlivého hudebního zpracování.

(Josef Rýpar)

Slavnost sv. Václava v Moravanech

V sobotu 28. září jsme si v moravanském kostele připomněli svátek svatého Václava, patrona českého národa a zároveň světce, jemuž je náš kostel zasvěcen. Tento den byl pro naši farnost skutečnou duchovní oslavou, kdy jsme společně děkovali za dar víry, přímluvu sv. Václava a také za naši farní rodinu.

Slavnostní mši svatou doprovázela zpěvem želešická schola, která svým citlivým projevem krásně podtrhla duchovní atmosféru celé slavnosti. Jejich účast přispěla k hlubšímu prožitku liturgie a zaslouží si velké poděkování za svou službu i nasazení.

Součástí liturgie byl také slavnostní obětní průvod, do kterého se zapojili farníci s láskyplně připravenými dary např. chlebem, zeleninou, koláči, květinami. Tyto dary symbolizovaly Boží požehnání, plody naší práce a byly také vyjádřením naší vděčnosti.

Po mši svaté následovalo tradiční agapé na faře, kde bylo pro všechny připraveno bohaté občerstvení, přátelské posezení a pro děti i pirátský skákací hrad. Téměř devět kilo řízků zmizelo rychlostí blesku, což svědčí o tom, že chutnalo opravdu všem! Velké poděkování patří těm, kteří se

podíleli na přípravě, výzdobě, občerstvení i organizaci celého dne. Bez vaší ochoty, práce a otevřeného srdce by tato slavnost nebyla tak krásná a srdečná.

Svatý Václav je pro nás nejen symbolem národní identity, ale i pokorným křesťanem, který svůj život zasvětil službě Bohu a lidem. Jeho příklad nás zve k tomu, abychom i my dokázali stát pevně ve víře, hledali pokoj a budovali společenství založené na úctě, pravdě a lásce.

Ať jsou podobná setkání povzbuzením pro naši víru i mezilidské vztahy – neboť kde se lidé setkávají s otevřeným srdcem, tam přebývá i Kristus.

(Michaela Langášková)

-
- **Termíny nejbližších večerů chval**, na které vás všechny srdečně zveme, jsou následující: **18. října, 22. listopadu, 20. prosince 2025 a 31. ledna 2026**
 - V naší farnosti se bude vždy jednou za měsíc konat **setkání společenství manželů**. Zveme všechny manželské páry i jednotlivce ke společné modlitbě za rodiny naší farnosti. První setkání se uskuteční v neděli 12. 10. v 17 hodin v kostele, pro děti bude zajištěno hlídání na faře.
 - **Adorační den farnosti Moravany** bude zahájen v úterý 18. listopadu mší svatou v 18.30 hod ve farním kostele. Poté proběhne celodenní adorace, která bude završena společnou adorační půlhodinou ve středu 19. 11. v 18 hod (povedou manželé Šímovi) a následně zakončena farní mší svatou v 18.30 hod. Na adoraci se budete moci zapsat jak přímo v kostele, tak na farním webu.
 - **Mše svatá ke cti sv. Kateřiny v kostele sv. Kříže v Nebovidech** při svíčkách proběhne v **úterý 25. listopadu v 18 hodin** za doprovodu brněnské gregoriánské scholy.
 - **Postní duchovní obnova pro farnost Moravany a Želešice v karmelitánském klášteře v Kostelním Vydří** proběhne v termínu **5. - 8. března 2026** (od čtvrtčního večera do nedělního poledne). Obnovu pro nás povede **P. Vojtěch Kodet**. Duchovní obnova je určena pro všechny dospělé zájemce z našich farností. **Podmínkou je účast na celé akci a také souhlas s tím, že větší část obnovy bude probíhat v tichu.**

Kapacita obnovy je maximálně 26 míst. Cena akce (ubytování a plná penze) je 2.265 Kč za dospělou osobu. Na obnovu se prosím **přihlašujte u manželů Šímových**, ať už osobně, telefonicky (723 670 670) nebo mailem (simova.e@seznam.cz).

- **Slavnost Všech svatých 2.11. 9:00 v Želešicích a v 10:45 v Moravanech**

➤ **Sv. Hubert 4.11.**, mše sv. za hudebního doprovodu lesních rohů

➤ **Roráty - Moravany 6.12. a 20.12. v 6:30, Želešice 13.12. v 6:30**

Pro děti

GEDEON – TAJEMSTVÍ BIBLE (seriál pro děti 10)

Milé děti, tentokrát jsem vybrala ze Starého zákona postavu Gedeona. Žil v době, kdy Izraelité nejednali dobře a také si jim dobře nedařilo. Pořád na ně útočily jiné kmeny a obíraly je o úrodu i majetek.

Gedeon zvedl cep a začal mlátit pšenici. Mláčení byla těžká práce a byl na to sám – bude mu trvat dlouho, zvláště když to musí dělat potají. Aspoň že má dost síly. A hněv ho činil ještě silnějším. Cítil vztek při pomýšlení na nenáviděné Midjánce, kteří pustošili izraelskou zemi. Přijížděli na velbloudech a kradli dobytek, ovce a kozy. Zničili téměř veškerou úrodu.

Vtom za sebou uslyšel zvuky. Někdo se k němu zezadu přiblížil. „Bůh s tebou,“ řekl neznámý. „Nepovídej,“ podivil se Gedeon. „Nějak jsem si nevšiml, že by Bůh byl s námi a zaháněl ty pouštní nájezdníky.“ V srdci však věděl, proč je Bůh opustil. Boží lid se přestal na Boha spoléhat. Proto se stali snadnou kořistí nájezdníků.

Neznámý znovu promluvil: „Bůh si tě vybral. Chce, abys využil svou sílu k záchraně izraelského lidu.“ Gedeon byl ohromen. „Nevím, jestli ti mohu věřit.“ „Dostaneš znamení,“ odpověděl neznámý. Pak tajemný cizinec zmizel v plamenech ohně. „Byl to Boží anděl,“ zašeptal Gedeon. „Musím splnit Boží přání.“

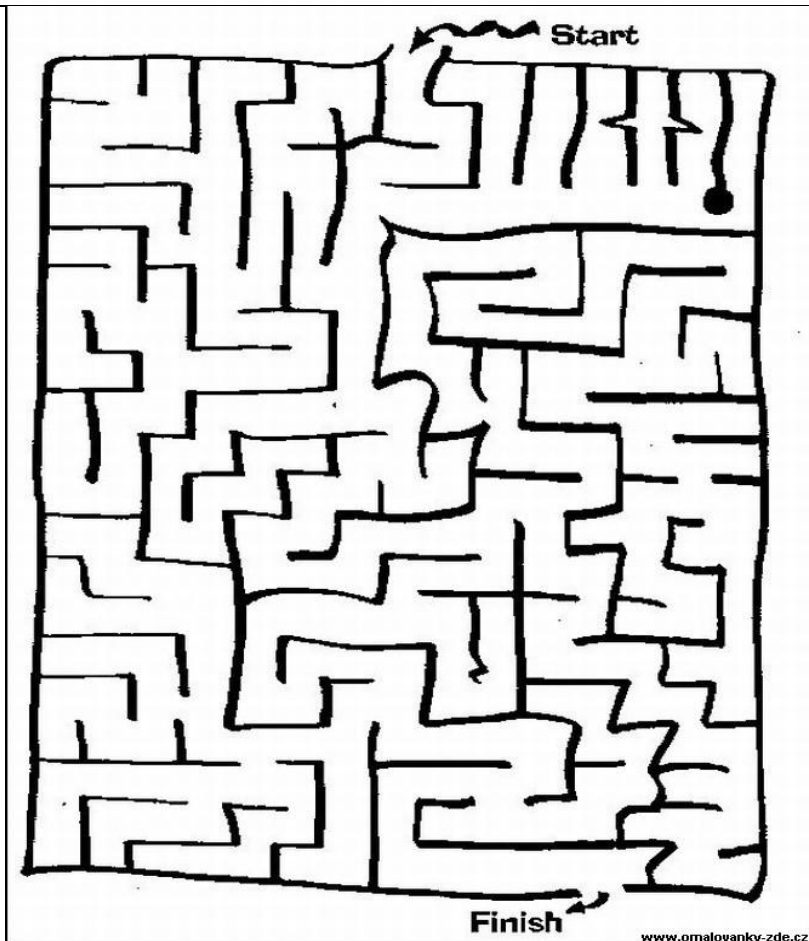
Sebral obrovské vojsko – více než třicet tisíc bojovníků bylo připraveno jít s ním do bitvy. Pak ale Gedeona odvaha opustila. „Prosím tě, Bože,“ modlil se. „Potřebuji znamení, že to, co dělám, je správné. Nechám tohle ovčí rouno na zemi přes noc. Bude-li rosa jenom na rouně a země okolo bude suchá, půjdu do boje.“ Ráno bylo rouno mokré a země suchá.

„Bože,“ trápil se Gedeon nejistotou, „pořád si nejsem jistý. Můžeš tentokrát nechat rouno suché a rosa ať padá jen kolem?“ Bůh dal

Gedeonovi znamení, které potřeboval. Vydal se tedy s vojskem do boje. „Máš příliš mnoho bojovníků,“ pošeptal Bůh Gedeonovi. „Ne všichni jsou stateční. Řekni jim, že kdo chce, může jít domů.“ Přes dvacet tisíc mužů s úlevou opustilo tábor. „Zaved’ zbylých deset tisíc bojovníků k potoku, ať se napijí,“ nařídil Bůh. „Ponech si jen ty, kdo zůstanou stát a budou pít z dlaní.“

Gedeonovi zůstalo jenom tři sta bojovníků. Nepřátelská armáda jich měla mnoho tisíc. „Neboj se,“ řekl Bůh Gedeonovi. „Jdi s jedním mužem obhlédnout nepřátelský tábor.“ Gedeon sešel z vrcholku kopce do tábora nepřátel na planině. Uslyšel dva vojáky, jak si povídají. „Měl jsem hrozný sen,“ řekl první. „Obrovský pecen chleba se přivalil do tábora a porážel stany.“ „Možná to znamená, že nás Gedeon porazí,“ odpověděl jeho druh. Gedeon se vrátil ke svým mužům a najednou věřil, že zvítězí, a vyrazil se svými muži proti Midiáncům hned. V hluboké noci se nepřítel vzbudil ohlušujícím křikem. Muži volali: „Bojuji za Boha a za Gedeona.“ Ve tmě a zmatku bojovali nepřátelští vojáci s kýmkoli, na koho narazili. A snažili se z boje co nejrychleji utéci. Tímto vítězstvím Bůh a Gedeon přinesli mír izraelské zemi.

Dokážete provést Izraelského špiona bludištěm nepřátelského tábora?

(z knihy *Sophie Piperové Bible – čti a poznávej*, upraveno – Terezie Holčápková)

Světec

V následujícím textu se seznámíme s životem dvou světců Piera Giorgia Frassatiho a Carla Acutise, kteří mají společných hned několik prvků: oba pocházeli ze severní Itálie, byli nadmíru přátelští, vynikali zbožností, měli v hluboké úctě Pannu Marii, stali se vzory pro své vrstevníky a zemřeli v mladém věku po krátké a těžké nemoci. Oba byli svatořečeni dne 7. září

2025 papežem Lvem XIV. Věnujme několik řádků každému z nich a začněme tím chronologicky starším.

Pier Giorgio Frassati (1901-1925)

Tento dominikánský terciář se narodil roku 1901 v Turíně ve zbožné a ekonomicky zajištěné rodině. Otec byl politicky aktivní, vykonával funkci senátora a později velvyslance v Německu. Za křesťanskou výchovu vděčil chlapec zejména matce, dále salesiánovi Antoniu Cojazzimu a jezuitům. Byl zdatným sportovcem: rád se věnoval horolezectví a plavání. Zároveň vynikal dobročinností vůči těm nejchudším a skromností. Byl vždy ochotný pomoci, o čemž

svědčí skutečnost, že s nasazením vlastního života zachránil z nebezpečné kry malou holčičku, přičemž se sám octl v ledové vodě. Od třinácti let přijímal denně eucharistii a žil v čistotě, nešel například do kina dříve, dokud se nepřesvědčil o tom, že je film morálně nezávadný. Ve 20. letech aktivně vystupoval proti vzrůstajícímu se fašismu. Otce, který se v té době stal velvyslancem v Berlíně, jezdíval navštěvovat a všímal si přitom poměru tamních dělníků. Angažoval se i v politice a pro své myšlenky dokázal nadchnout mnohé své vrstevníky.

Zároveň žil neobyčejně prostě: nijak nelpěl na majetku, pomáhal chudým tím, že jim rozdával peníze, které dostával od matky. Po skončení studií mu otec nabídl auto nebo značný obnos peněz: Pier Giorgio si vybral peníze, aby je mohl věnovat chudým. Během studií se zamiloval do jedné dívky, se kterou však nikdy nechodil, protože věděl, že rodiče by vztah neschvalovali. O tom, co prožívá, se svěřoval jen své sestře.

V červnu 2025 začal výrazně ztrácet na váze a jeho stav se zhoršoval natolik, že počátkem července již nevstal z lůžka. Rodina si jeho problémů zpočátku nevšímal a věnovala svoji pozornost umírající babičce. V den jejího pohřbu diagnostikoval lékař mladému Pieru Giorgiovi smrtelnou obrnu. Pomoci mohla očkovací látka z Paříže, ale bylo už příliš pozdě. Zemřel 4. 7. 1925, symbolicky o první mariánské sobotě: Pannu Marii měl totiž ve veliké lásce a od dvanácti let byl jeho nejoblíbenější modlitbou růženec. Jeho ostatky byly z místa jeho rodiště přeneseny pouze dvakrát, a to na Světové dny v mládeži v Sydney (2008) a v Krakově (2016). Stal se patronem a vzorem mládeže, horolezců a sociálních pracovníků.

Carlo Acutis (1991-2006)

Tento první známý svatořečený mileniál se narodil 3. května 1991 italským rodičům v Londýně, kde přechodně pracovali. V Anglii byl Carlo také pokřtěn, ale ještě téhož roku se rodina přestěhovala do Milána. Ačkoliv rodiče nebyli praktikující, Carlova horlivost a příklad způsobily, že se k víře postupně vrátili. Od dětství se věnoval obvyklým chlapeckým zálibám: hrál fotbal a hry na playstationu, trávil čas v přírodě a s kamarády. Do školy chodil do jezuitského lycea v Miláně.

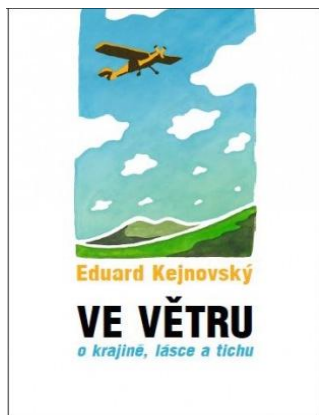
Od útlého dětství vynikal zbožností a láskou k eucharistii. Od svým sedmi let chodil denně na mši svatou a adoraci. Při jedné takové příležitosti si poznamenal: „Když se vystavíte slunci, opálíte se. Když ale stojíte před eucharistickým Ježíšem, stanete se svatými“. Eucharistie byla pro Carla – jak sám říkával – „dálnicí do nebe“. Často si kladl otázku: „Čím to, že jsou takové fronty na rockové koncerty a do kin, ale žádné fronty na Ježíše v eucharistii? Kdyby lidé věděli, o co přichází, byly by kostely přeplněné k prasknutí“.

Své kamarády ze školy odvážně vyzýval k obrácení k Bohu a zval je, aby s ním chodili na mši. Během studia se zajímal o programování a vytváření videí. Velmi jej bavila informatika a mnozí jej vzhledem k jeho věku považovali za génia v tomto oboru. Svou zálibu v práci na počítači propojoval s evangelizací. Vytvořil například virtuální expozice o otázkách víry nebo webové stránky, na kterých během tří let shromáždil informace o eucharistických zázracích na celém světě: miracolieucaaristici.org.

V říjnu roku 2006 mu byla diagnostikována akutní leukémie a během několika dnů zemřel ve věku 15 let. Před smrtí obětoval své utrpení za papeže a za celou církev: „Nabízím Pánu utrpení, které budu muset snášet, za papeže a za církev a abych nemusel být v očistci, ale mohl jít přímo do nebe“. V roce 2019 byla jeho hrobka otevřena a jeho tělo nalezeno neporušené. Uloženo je v Sálu Zřeknutí v Assisi.

(Petr Koutný)

Čtenářské okénko

Eduarda Kejnovského, jak už bylo zmíněno v článku výše (Místo, které stojí za to navštívit), bych vám ještě chtěla představit jako autora knih *Ve větru* a *Horské rozjímání*.

Kniha s názvem *Ve Větru* je o krajině, lásce a tichu. Je to mozaika střípků myšlenek, pocitů, snů, rozhovorů, do níž autor začlenil vše, co na něj působí, a to jak krajinu kolem nás, lidské hemžení, vztahy mezi lidmi, lidská toužení po lásce, přátelství, svobodě i štěstí.

Kniha s názvem *Horské rozjímání* obsahuje eseje o hledání smyslu života a nabízí zamyšlení nad otázkami, které si během života klade každý, jako úloha lásky, víry, přátelství, důležitosti dětství, významu rituálů a plynutí času.

Díky knihám můžete nahlédnout do života autora, které jsou velmi čtivé, nenáročné pro každého, kdo občas rád sáhne po oddychové literatuře.

(Hana Burianová)

Z biskupství

Oslavili jsme dvě výročí - 25 let [Diecézního centra života mládeže](#) v Osové Bítýšce a 35 let fungování [Biskupského gymnázia](#) v Brně, které se za tu dobu stalo jednou z nejlepších a nejžádanějších škol v regionu.

V říjnu se soustředíme především na LABORATOŘ pastoračních příležitostí a projektů, která proběhne v sobotu 18. října na Biskupském gymnáziu Brno. Jejím smyslem a cílem je nabídnout sadu informací, nápadů a námětů vám, kteří pořádáte ve vašich farnostech akce nejrozličnějšího charakteru

Dopolední program:

- ◆ Vize rozvoje farnosti a plánování vhodných aktivit
- ◆ Efektivní příprava, produkční a technické zajištění akcí
- ◆ Propagace činnosti farností. Vhodné řešení webu a prezentace na sociálních sítích

Odpolední program:

- ◆ Pastorační náměty pro budování malých farních společenství
- ◆ Pastorační náměty pro budování farnosti jako celku
- ◆ Prorodinná pastorace

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farnosti. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Želešice. Redakce: Michael Ruschka, Pavel Kořenek, Lucie Kaňovská, Terezie Holčápková, P. Vojtěch Libra. Grafická úprava: Michael Ruschka. Příspěvky můžete zasílat na adresu: farni.zpravodaj@email.cz, Telefon: 605883911.
